

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnioskująca o wydanie nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym: Starkinvest SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy doręczone orzeczenie sądowe nakładające na stronę obowiązek zapłaty kary pieniężnej w przypadku naruszenia nakazu zaniechania stanowi orzeczenie zobowiązujące dłużnika do zapłacenia roszczenia wierzyciela w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 655/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym [w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych] ⁽¹⁾?
- 2) Czy orzeczenie sądowe nakładające na stronę obowiązek zapłaty kary pieniężnej, pomimo że jest wykonalne w państwie członkowskim wydania, jest objęte zakresem pojęcia „orzeczenie” w rozumieniu art. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 655/2014 ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym, jeżeli wysokość rzeszonej kary pieniężnej nie została ostatecznie określona zgodnie z art. 55 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1215/12 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 189, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Wniosek w wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony Tribunale Ordinario di Firenze (Włochy) w dniu 10 maja 2021 r. – XXX.XX / Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

(Sprawa C-297/21)

(2021/C 278/50)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Firenze

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXX.XX

Druga strona postępowania: Ministero dell’Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l’Immigrazione – Unità Dublino

Pytanie prejudycjalne

- 1) 1. Przede wszystkim, czy art. 17 ust. 1 rozporządzenia (UE) 604/2013 ⁽¹⁾ należy interpretować zgodnie z art. 19 i 47 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz art. 27 rozporządzenia (UE) 604/2013 w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego, rozpatrujący środek zaskarżenia na decyzję Unità Dublin (jednostki dublińskiej), może uznać odpowiedzialność państwa członkowskiego, które powinno dokonać przekazania na podstawie art. 18 ust. 1 lit. d), jeżeli stwierdzi, że w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement poprzez wydalenie wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia, w którym byłby on narażony na niebezpieczeństwo śmierci lub niehumanitarnego i poniżającego traktowania?
- 2) Ewentualnie, czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE) 604/2013 należy interpretować zgodnie z art. 19 i 47 [karty] oraz art. 27 rozporządzenia (UE) nr 604/2013 w ten sposób, że sąd może uznać odpowiedzialność państwa zobowiązanego do dokonania przekazania na podstawie art. 18 ust. 1 lit. d) tego rozporządzenia, jeżeli zostanie wykazane, że:
 - a) w odpowiedzialnym państwie członkowskim istnieje ryzyko naruszenia zasady non-refoulement poprzez wydalenie wnioskodawcy do jego państwa pochodzenia, w którym byłby on narażony na niebezpieczeństwo śmierci lub niehumanitarnego i poniżającego traktowania;

- b) niemożliwe jest dokonanie przekazania do innego państwa wyznaczonego [na] podstawie kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia (UE) 604/2013?"

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s.31.).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-303/21)

(2021/C 278/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W Roels, A Spina, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wykluczając obywateli Unii Europejskiej niebędących obywatelami włoskimi, którzy nie zamierzają osiedlić się we Włoszech, z systemu obniżonej stawki przy zakupie pierwszej nieruchomości mieszkalnej niebędącej luksusową rezydencją na terytorium Włoch, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 18 i 63 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obniżoną stawkę podatku rejestracyjnego przy nabyciu we Włoszech nieruchomości mieszkalnej (zwanej „pierwszym domem”) stosuje się przy spełnieniu określonych warunków, z których jeden dotyczy położenia nieruchomości na terytorium gminy, której podatnik jest mieszkańcem lub w której zamierza ustanowić swoje miejsce zamieszkania w ciągu 18 miesięcy od daty zakupu nieruchomości. Na potrzeby zastosowania ulgi podatkowej warunek ten stosuje się w sposób nieodróżniony zarówno w odniesieniu do obywateli włoskich jak i do obywateli innych państw członkowskich. Natomiast na podstawie przepisów, których dotyczy niniejsza skarga, spełnienie tego wymogu nie jest konieczne jedynie w przypadku obywateli włoskich, którzy z powodów związanych z zatrudnieniem zostali ekspatriantami.

Zdaniem Komisji, poprzez postanowienie, na potrzeby ulgi podatkowej, że obywatelstwo włoskie podatnika jest decydującym czynnikiem stanowiącym podstawę rozróżnienia pomiędzy obywatelami włoskimi i obywatelami innych państw członkowskich, przedmiotowe ustawodawstwo włoskie powoduje bezpośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową, która to dyskryminacja jest zakazana przez art. 18 TFUE.

Komisja uważa ponadto, że ponieważ nabycie nieruchomości na terytorium danego państwa członkowskiego przez osobę niebędącą rezydentem jest inwestycją w nieruchomości, która stanowi przepływ kapitału pomiędzy państwami członkowskimi, uprzywilejowane traktowanie obywateli jednego państwa członkowskiego przewidziane przez przedmiotowe ustawodawstwo włoskie stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału zakazane przez art. 63 ust. 1 TFUE, którego to ograniczenia nie można obiektywnie uzasadnić na podstawie art. 65 ust. 1 i 3 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka

(Sprawa C-342/21)

(2021/C 278/52)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, R. Lindenthal, pełnomocnicy)